

vilde fremkomme med et Forslag om Rigsretstiltale. Jeg veed ikke, hvad de Herrer vente paa. Jeg er derfor fremdeles som tidligere ikke istand til at se, hvorledes man med nogen Anstand kan stille sig paa det Standpunkt at sige: Det kan ikke passere; men vi ville ikke beslutte nogen Rigsretstiltale, vi ville ligge og vente, om der ikke engang skulle komme et Folkething, der har mere Næsthed til den Ting, end vi have. Den ærede Ordfører ansjorte som Begyndelse af det af Hver-tallet foreslaaede Skridt, at det var en Nødvendighed, at Statsregnskabet ikke kunde passere; thi sagde han, Statsregnskabet skulde jo slutte sig til den vedtagne Finantslov, men for det Aar var der ikke nogen Finantslov vedtagen. Men deraf følger jo dog, forekommer det mig, klarlig, at man altsaa er ude af Stand til at skaffe noget andet Statsregnskab frem end det, der foreligger, da der jo ikke længere kan staffles nogen Finantslov frem, som kan kaldes en vedtagen Finantslov i den Forstand, hvori den ærede Ordfører brugte Ordet. Dette giver jo ikke den mindste Veiledning til at bringe Sagen videre; thi det er jo en Mangel, der ikke lader sig redressere. Der kan jo ikke nu tilveiebringes nogen saadan Finantslov. Igesaa lidt kan jeg tillægge den Grund Betydning, som den ærede Ordfører saae deri, at man, som han sagde, ikke af det Statsregnskab, der foreslaa, kunde se, hvilke af de enkelte Love, der have ligget til Grund for Statsregnskabet, og som de enkelte Udgifter og Indtægtsbevillinger slutte sig til; thi det er jo en Sag, der under alle Omstændigheder ikke kan føre videre end til, at man altsaa vil bede om at saae foreslaaet et paa anden Maade udarbejdet Statsregnskab. Dette er imidlertid Noget, man ingen Forventning kan gjøre sig om, thi der er fra Regjeringens Side meget rigtigt blevet svaret, at de Fordringer, man saaledes har opstillet, gik egentlig ud paa, at man vilde have fire forskellige Statsregnskaber for eet Aar, men at det ikke var gjørligt, og det har jo ogsaa viist sig, at Statsrevisionen, der subsidiært har behandlet Statsregnskabet i alle Enkeltheder og indgaaede Details, meget vel har kunnet finde ud af, hvorfor den skulde referere de enkelte Poster i Statsregnskabet, saa heri forekommer det mig heller ikke, der kan ligge nogen Grund, og i hvert Fald kommer man, selv om saadanne Grunde ikke vare tilfede, ikke ud over det Dilemma, at man ikke kan angive, hvilken Betydning det faar, at man vedtager en saadan Beslutning som den, at Statsregnskabet ikke kan passere. Jeg kan derfor indskrænke mig hertil og sige det Samme, som jeg sagde ifjor, at, hvis der mellem første og anden Behandling af Statsregnskabet fremkommer et Forslag om Rigsretstiltale, og det bliver vedtaget, vil jeg slutte mig til den Indstilling, at Statsregn-

skabet ikke kan passere. Naar der saa bliver Spørgsmaal om, hvilket af de to Forslag man skal vælge, vil jeg ganske vist komme til at staa i en meget tvivlsom Position, men det haaber jeg dog, jeg kan komme ud over og tage Beslutning om. Hvis der derimod ikke fremkommer et saadant Forslag om Rigsretstiltale, ser jeg mig ikke istand til Andet — og det forekommer mig heller ikke, at Folkethinget med nogen Anstand kan gjøre Andet — end til at lade Sagen ligge og lade Statsregnskabet passere.

Fogtmand: Som det høie Thing vil have set af Betænkningen, har jeg efter min Overbevisning set mig nødsaget til at indtage en særstilling som Mindretal og gjøre en særlig Indstilling. Denne Indstilling er jo imidlertid ikke ny for Thinget, idet den forelaa her allerede ifjor, om den end dengang var begrundet noget mere udførligt, end jeg iaar har gjort i Betænkningen. Senere var den jo ogsaa til Behandling her i Thinget og blev drøftet temmelig udførligt. Jeg har i Betænkningen ment at kunne i det Besættelige henholde mig dertil, og jeg skal ogsaa ved den Begyndelse, jeg nu skal give af min Stilning, søge at fatte mig saa kort som muligt, da jeg i Hovedsagen kan indskrænke mig til at tilbagefalde i Grindring den Behandling, der fandt Sted i Slutningen af forrige Samling. Det, som her ved denne Leilighed foreligger, det, som det Thing, der sidder her, egentlig skal gjøre, er jo i Grunden dette at give en Erklæring om sin Opfattelse af Finantsforvaltningen for det Aar, for hvilket Regnskabet nu foreligger, træffe en Beslutning om dette Regnskab og derigjennem give sin Erklæring over, hvorledes det stiller sig til denne Sag, hvorledes det opfatter den Finantsforvaltning, der har fundet Sted, og for hvilken Regnskab foreligger her. Det er da saa naturligt, at Blikket navnlig maa koncentrere sig paa et enkelt bestemt Punkt, nemlig den Maade, hvorpaa der er blevet tilveiebragt en Bevilling for en betydelig Del af vedkommende Finantsaar, nemlig Tiden fra den 16de April til den 7de November. Det vides jo, at for dette Tidrum har der ikke foreligget en af Rigsdagen vedtagen grundloshjemlet Bevilling, men at Bevilling er søgt tilveiebragt ad anden Veie. Det er jo derfor ogsaa det, der maatte synes at være det afgjørende nu, da Sagen igjen foreligger til Beslutning, at se at saae af Folkethinget eller af Rigsdagen, som det jo med Tiden skulde blive, et bestemt Udtryk for, hvorledes den nu ser paa denne Sag, og der kan da ikke være noget tydeligere og klarere Udtryk end dette, at man med bestemte og rene Ord siger, at den Finantsforvaltning, der har fundet Sted under disse Forhold, kan ikke passere. Det synes at være en